

עפ"ת 1150/02/22 - רום אופיר נגד מדינת ישראל

בית המשפט המחוזי מרכז-לוד

עפ"ת 1150-02-22 אופיר נ' מדינת ישראל
תיק חיצוני: 83250017007

בפני כבוד השופט עמית יורם צלובניק
מעורר רום אופיר
נגד מדינת ישראל
משיבה מדינת ישראל
ב"כ המערער - עו"ד טל כהן
ב"כ המשיבה - עו"ד נלי מני

פסק דין

למערער יוחסה עבירה של נהיגה בשכרות לפי סעיף 62(3) לפקודת התעבורה (נ"ח) תשכ"א - 1961, בכך שנהג ביום 12.12.2020 (בשעה 05:03) בכביש 57, ברכב משא פתוח, ובבדיקת ינשוף שנערכה לו נמצא בליטר אוויר נשוף ריכוז אלקוהול בשיעור של 475 מק"ג העולה על הכמות המותרת - 240 מק"ג.

המערער זומן לדיון שנערך ביום **21.3.21** בבית משפט השלום לתעבורה מחוז מרכז (סגן הנשיאה, כב' השופט פרי), בתת"ע 10049-01-21 ומשלא התייצב לדיון, הורשע בהיעדרו בעבירה שיוחסה לו, ונדון לקנס בסך של 2500 ₪, פסילת רישיון נהיגה בפועל למשך 24 חדשים בניכוי 30 ימי פסילה מנהלית, ופסילת רישיון נהיגה לתקופה של 6 חדשים מותנית למשך 3 שנים.

המערער הגיש ביום **2.1.22** באמצעות ב"כ, בקשה לביטול פסק הדין, בה טען כי הוא סובל מתופעות פוסט טראומטיות בעקבות שירות צבאי, וכי בשל כך לא התייצב לדיון. המערער הציג ביום 20.1.22 חוות דעת פסיכיאטרית מיום **24.4.2017** בה צוין כי השתחרר מצה"ל (בשנת 2010), בשל הפרעות הסתגלות, עם סימפטומים דיכאוניים על רקע הפרעת אישיות, וכי בשנת 2014 עבר תאונת דרכים בה נהרג חברו, והתפתחו אצלו סימפטומים פוסט טראומטיים; ההערכה בחוות הדעת היא כי נגרמה למערער נכות נפשית בשיעור של 10%.

עוד נטען על ידי ב"כ המערער, כי בחומר הראיות קיימים כשלים ראייתיים, והוא מבקש להשמיע טענותיו בפני בית המשפט.

בית המשפט קמא דחה את הבקשה לביטול פסק הדין. בהחלטה מיום 23.1.22 נקבע כי המערער זומן כדיון, וכי אין ברשותו כל תיעוד רפואי או נפשי המעיד על "בעיה במצבו". לא הוסבר מתי נודע למערער על גזר הדין שניתן, ומהי

סיבת השיהוי בהגשת הבקשה. עוד צוין כי חוות הדעת הפסיכיאטרית הינה משנת 2017 בעוד שהעבירה בוצעה בחודש 12/20. המערער אף לא הציג טענות הגנה ולא עלה כי נגרם לו עיוות דין, ונגזר עליו עונש של פסילת מינימום. בשולי ההחלטה צוין, כי "עיון מעמיק" בחוות הדעת הפסיכיאטרית מלמד על סיכון הנשקף מנהיגת המערער, ומשכך על מרב"ד לבחון את כשירותו של המערער לנהיגה טרם חידוש רישונו.

בערעור המופנה כנגד החלטת בית משפט קמא נטען כי היה מקום להתחשב בנסיבותיו האישיות של המערער, וכי החלטת בית משפט להפנות את עניינו של המערער למרב"ד עומדת בניגוד לקביעת בית המשפט כי מחוות הדעת הפסיכיאטרית לא עולות נסיבות אישיות המצדיקות התחשבות. עוד נטען כי לא פורטו בפני בית משפט קמא הכשלים בחקירה כדי "**לא להיגרר לאמירות קשות כנגד שוטרים המבצעים את עבודתם...**"; בעניין זה טען ב"כ המערער כי בדוח פעולה לאכיפת איסור נהיגה בשכרות צוינה שעת העיכוב ללא ציון דקות (סעיף 3 לדוח), וכי מדובר "**בתחבולה**" מכוונת שנועדה להשלים את החסר בדוח המשטרתי, בדיעבד. עוד נטען כי קיים ליקוי ברישום מספר הדוח; נערך תיקון בדוח באחת מהשאלות שהופנו למערער ב"שיחה הראשונית" (סעיף 4), וכי ממזכר של שוטר עלה כי שכח לציין את דרך הזיהוי של המערער באמצעות מסוף ותמונה. עוד נטען כי גם אם הליקויים הינם פרי טעות יש בכך כדי להצדיק בירור עובדתי של נסיבות עריכת הבדיקה על ידי השוטרים.

ב"כ המשיבה סבורה כי אין מקום להתערב בהחלטת בית משפט קמא. צוין, כי בקשת המערער הוגשה בשיהוי ניכר, ללא מתן הסבר לכך. המערער אף הפקיד רישיון הנהיגה ביום 20.12.21 ובקשתו הוגשה רק 2.1.22.

באשר לחומר הראיות, נטען כי השמטת ציון הדקות הינה טעות בתום לב, שכן שעת העיכוב, בציון דקות - 05:03 - עולה מההזמנה לדין שקיבל המערער ומתיאור נסיבות המקרה בכתב האישום, ובמזכר נלווה לדוח מצוינות שעת הנסיעה בניידת (05:10); שעת ההגעה לתחנת משטרת נתניה (05:32); זמני בדיקת ה"מאפיינים", דרישה להיבדק, ולבסוף - בדיקת ינשוף (05:48). עוד צוין כי מספר הדוח מופיע בעמודי דוח הפעולה, במזכרים, ובדוח בדיקת הינשוף. נטען לבסוף, כי במהלך השימוע שנערך אישר המערער בפני קצין המשטרה - "אני מצטער...אני שתיתי בשתיים עשרה וחשבתי שזה עבר", ויש בכך כדי להוות חיזוק ראיתי.

לא ראיתי מקום לקבלת הערעור.

המערער לא טרח להתייצב לדיון, על אף שלדבריו, היה מודע למועד הדיון, ואף לא הוגשה בקשת דחייה. במצב הנפשי המתואר בחוות הדעת הפסיכיאטרית, לא היה על פני הדברים, כדי למנוע התייצבות, והטענה לא נתמכה בכל תיעוד רלוונטי לאותו מועד אליו זומן; זאת ועוד; המערער הגיש בקשה לביטול פסק הדין כמעט 10 חדשים לאחר שניתן פסק הדין, אף זאת ללא מתן הסבר לשיהוי הבלתי סביר בהגשת הבקשה, בעת שעל פי הוראת סעיף 130(ח) לחוק סדר הדין הפלילי, תשמ"ב-1982, היה עליו להגישה בקשתו תוך 30 יום מיום המצאת פסק הדין; על כך יש להוסיף כי המערער אף לא טרח להגיש בקשה להארכת מועד להגשת ערעור, נוכח חלוף תקופת הערעור מאז שניתן פסק הדין בהיעדרו.

טענת המערער בדבר עיוות דין, נוכח הראיות שבידי המשיבה, אף היא אינה ראויה להתקבל; ב"כ המערער לא טען דבר בעניין מהות"הכשלים הראייתיים" בפני בית משפט קמא, וכידוע, אין מקום להעלאת טענות שבעובדה, לראשונה, בפני

ערכאת הערעור, מתוך מה שנחזה כניסיון להפוך על פיה את ההחלטה שהתקבלה בבית משפט קמא. אציין, למעלה מהצורך, כי בחינת דוחות השוטרים אינה מעלה כל יסוד לטענת ב"כ המערער בדבר קנוניה שרקח שוטר או שוטרים להפיל את המערער בפח העבירה, והיה יותר מראוי להימנע מהעלאת טענות חמורות נטולות בסיס מעין אלה. מהדוחות עולה תמונה רציפה וקוהרנטית של שלבי הבדיקה, גם אם קיימת השמטה בפירוט דקת העיכוב באחת מהמשבצות בטופס, ואין אני מוצא פגמים של ממש בדרך הכוללת של מילוי הדוחות ודרך עריכת הבדיקה, העלולים להעיב על התמונה הראייתית. לא למותר לציין כי בתיאור נסיבות המקרה בכתב האישום, מצוין על ידי השוטר כי חש ב"ריח חזק של אלכוהול" לאחר שהמערער יצא מהרכב, וכפי שצוין אישר המערער עצמו כי שתה משקה אלכוהולי קודם לכן. יש בראיות אלה כדי לסלק חשש בדבר קיום עיוות דין.

גם בעונש שהוטל על המערער אין חומרה המצדיקה התערבות, נוכח ההוראה בדבר פסילת המינימום בסוג עבירה זה, על פי סעיף 39א לפקודת התעבורה, תשכ"א-1961, ומשריכוז האלכוהול שנמצא בבדיקה, כפול כמעט מהמידה המותרת.

בנסיבות אלה - נדחה הערעור.

המזכירות תעביר פסק הדין לידי הצדדים.

ניתן היום, י"א אייר תשפ"ב, 12 מאי 2022, בהעדר הצדדים.